

Kázání Jablůnka, Růžďka 16.8.2020

Nejprve oltář ... (vstup 33)

Introit: *Hospodine, sešli své světlo a svoji věrnost; ty at' mě vedou, ty at' mě přivedou k tvé svaté hoře, k příbytku tvému, a já tam přistoupím k Božimu oltáři, k Bohu, zdroji své jásavé radosti, a hrou na cíteru ti budu vzdávat chválu, Bože, můj Bože! (Žalm 43, 3-4)*

Píseň 168

Modlitba

Čtení: Ezdráš 3kp.

Píseň 433

Text kázání: Římanům 12, 1-2

Bratři a sestry,

v posledních dnech se zde na faře toho odehrálo opravdu mnoho. Brigáda, bohoslužby, grilovačka, rytířská olympiáda, přífarský tábor, pohřební bohoslužby a přitom všem ještě probíhá oprava věže a její střechy. Hemží se to zde jak v mraveništi. Takhle nějak si představuji projekt Živá fara. Ovšem bez vás a bez vašich všelijakých dobrovolných přičiněních by tomu tak nebylo. Každý se přičinil tak, jak umí a co mu je blízké.

Svým způsobem mi to přišlo podobné jako v tom obnovování Jeruzaléma a chrámu za doby Ezdrášovy. Tehdy, když se Boží lid vrátil do své rozvrácené země, bylo patrné veliké nadšení. **Když nastal sedmý měsíc a Izraelci již byli v městech, shromáždil se lid jednomyslně do Jeruzaléma.** Jednomyslnost je obrovská síla, která může společně něco vykonat. A to i tehdy, když všechno kolem se zdá v troskách. Jeruzalém byl tehdy opravdu hodně zničený. Rozvaliny, polorozbořené hradby, zbořený chrám. Ovšem v té nadšené jednomyslnosti všechen lid chtěl všechno obnovit a postavit. V Božím lidu nebyl nikdo, kdo by od díla odrazoval. Ano, všude kolem sice byli nepřátelé z jiných národů, těm se to nelíbilo a usilovali tuto obnovu překazít. Ovšem nepodařilo se jim to, neboť Bůh se vždycky přízná k těm, kteří konají Jeho vůli, ne k těm, kteří se Jeho vůli vzpírají, anebo zůstávají prostě leniví a neaktivní.

Ovšem to slovo obnova. Přitahuje. Voní čerstvostí, nadšením, pulsujícím životem. Co myslíte, potřebuje církev obnovu? A potřebuje obnovu i náš sbor? Dle reformačního hesla **semper reformanda** obnovu potřebujeme každého dne! Semper reformanda znamená **církev neustále obnovovaná**. A kde má ta obnova začínat? Má začít obnovou střechy kostela, nebo jeho fasády? Anebo má začít především u těch druhých? Anebo nejprve u mě osobně? **Probuzení začíná ve tvém srdci**, tak to asi před 20 ti lety hlásali argentinští evangelisté. Bylo to takové heslo probuzení, které tehdy v Argentině nastalo. Nekritizovat a neukazovat na to, aby se probudili druzí, spíše začít u sebe, sám se probudit a strhnout další svým příkladem. A skutečně to probuzení tehdy nenastalo tak jaksi samo od sebe. Byla to léta přímluvných modliteb malých skupinek bratří a sester v Kristu. A vytrvalé aktivity. To možná řekneme, že taky ve sboru máme vytrvalé aktivity a vytrvale se scházíme k modlitbám. Opravdu? No i tak tehdy v Argentině došlo ke zlomu, teprve když první jednotlivci **vydali sami sebe na oltář Bohu**. A to doslova. Jeden člověk prožil, že má prodat svůj dům a koupit drahá vysílací práva v televizi k evangelizaci. Pak šel a do televize hlásal naléhavé evangelium. A Bůh se k tomu přiznal. Mnozí odevzdali své životy Kristu, anebo s Ním obnovili svůj vztah. Můžeme něco podobného zažít u nás? **Nemáme pohrdat dnem malých začátků**. Když se nedějí hned veliké věci, nemáme to vzdávat, ale vytrvat. Spíše je zde ale otázka, co jsem ochoten já sám, anebo ty položit Bohu na oltář.

Nicméně, bratři a sestry, máme tu výzvu apoštola Pavla z listu Římanům: **Vybízím vás, bratří, pro Boží milosrdenství, abyste sami sebe přinášeli jako živou, svatou, Bohu milou oběť; to at' je vaše pravá bohoslužba.** Ta výzva samozřejmě není jaksi pouhým klíčem k tomu, aby nastalo probuzení. Pokud bychom se tímto veršem měli inspirovat pouze tehdy, když bychom chtěli probuzení, tak je to velmi málo. To není výzva k probuzení. To je výzva k opravdovosti. K opravdovému křesťanství! Znam křesťany, kteří do svého křesťanství dali, co mohli. Ovšem když nepřišlo probuzení, zklamali se a dokonce odešli i od Pána! Byl základem jejich víry skutečně ukřižovaný Kristus, anebo probuzení? Kristus zůstává stále tentýž, probuzení bývají a zase nejsou. Naše víra má být založena na Kristu. A naše odpověď na spasení v Ježíši Kristu má být, že **sami sebe budeme přinášet jako živou, Bohu milou oběť**. Nikdo z nás samozřejmě nemusí už umírat za celý svět. To udělal Kristus jednou provždy. Máme-li ale následovat jeho příkladu, pak jistě v tom být vydán Bohu celým způsobem svého života. Jak praví Písmo: **Budeš milovat Hospodina, svého Boha, celým svým srdcem a celou svou duší a celou svou silou**. Jinými slovy řečeno, ta výzva se obrací přímo

na mne i na tebe. Miluješ Hospodina tak, že Mu skutečně patří celý tvůj život? Miluješ Ho natolik, že se ptáš po Jeho vůli do tvého života? Jsi ochoten následovat Pána i tam kde nechceš? Oběť. To slovo znamená udělat něco skoro proti své vůli. Obětovat se ve prospěch ostatních i za cenu mé vlastní ztráty. Jsi schopen přinášet takové oběti? Ve prospěch Božích zájmů? A ještě navíc ta oběť má být **živá, svatá a Bohu milá**. Co to znamená? **Živá** znamená přítomná, tady a teď, dnes, ne zítra. A ani se nedá žít ze včerejška. Tedy dnes, tady a teď. A taky netřeba již prolévat krev, to jednou provždy vyřešil Kristus. A živá znamená také, dokud jsme živi, můžeme sloužit a hlásat evangelium. **Svatá** pak znamená oddělená od světa a pro Boha. Není to oběť poskvrněná hříchem. Jinými slovy jít se obětovat proto, abych si to u Pána Boha vyžehlil, takovou oběť Bůh nepřijímá. Ta oběť má vycházet z radosti z toho, že mi bylo odpuštěno a že již nejsem otrokem hříchu. Ovšem svatá také znamená i to, co je psáno v další Pavlově výzvě: **A nepřizpůsobujte se tomuto věku, nýbrž proměňujte se obnovou své mysli, abyste mohli rozpoznat, co je vůle Boží, co je dobré, Bohu milé a dokonalé**. Některé naše oběti mohou vyjít vniveč, pokud se budeme přizpůsobovat tomuto světu. Pokud nebudeme proměňovat obnovou svou mysl. Můžeme pak dělat věci naučené, protože jsme to tak vždycky dělali, a přitom v tom nebude život. Nebude v tom Boží Duch. A je pravda, že křesťan, který přestal ve svém životě činit pokání, brzy neuměl rozpoznávat, co je vůle Boží, co je dobré, Bohu milé a dokonalé. A má-li být naše oběť **Bohu milá**, pak je to proto, že naše oběť je skutečně učiněna z lásky k Bohu. Boha však může milovat pouze ten, kdo osobně pozná Boží odpouštějící lásku v upřímném pokání.

Nicméně, vraťme se nyní, bratři a sestry, do toho rozbitého Jeruzaléma. Neboť to, co se tam následně odehrávalo, nám může být k poučení. **Jésua, syn Jósadakův, s bratry kněžskými a Zerubábel, syn Šealtielův, se svými bratry začali budovat oltář Bohu Izraele, aby na něm mohli obětovat zápalné oběti, jak je předepsáno v zákoně Mojžíše, muže Božího**. A jak čteme dále, **začali obětovat zápalné oběti Hospodinu, i když ještě nebyly položeny základy Hospodinova chrámu**. To znamená, že obětovat Hospodinu považovali za víc, než postavit chrám. Považovali to za vůbec nejdůležitější věc, i když všechno bylo ještě v rozvalinách. To první, co bylo potřeba dát do pořádku uprostřed těch trosek, byl zbožný způsob života. Oni nezačali napřed stavět chrám, ale oltář. A navíc **zřídili oltář na jeho původních základech**. Co nám to může říct? Například to, co je napsáno v knize Zjevení: **Ale to mám proti tobě, praví Pán, že už nemáš takovou lásku jako na počátku. Rozpomeň se, odkud jsi klesl, navrať se a jednej jako dřív**. Izraelci si uvědomili, že má-li jejich život povstat z trosek, pak musí začít právě u oltáře. Obětováním Hospodinu. Když bychom to přenesli do dnešní doby, tak pro nás, bratři a sestry, to znamená, že pokud vnímáme svůj křesťanský život jako vlašný, pak je potřeba činit pokání a znovu vydat a vydávat svůj život Pánu. Oltář v přeneseném slova smyslu znamená také **přinášet oběť modliteb a chval**. To jsou velice důležité a zásadní věci. Jak říká Pavel: **Na prvním místě žádám, aby se konaly prosby, modlitby, přímlyvy, díkůvzdání**.

Bratři a sestry, máme rozličná obdarování. A stejně jako tehdy na díle Páně následně pracovali tesaři, kameníci, byli tam ustanoveni kněží a hudebníci, tak i dnes v církvi může každý najít své místo a svou službu a dát do toho celé své srdce. Jsou zde ti, kteří mají dar správcovství a i bez nich by mnohé nemohlo fungovat. Zatékalo by do kostela, nebo by nám mohl spadnout na hlavu. Avšak nezapomínejme nikdo na to, proč to všechno děláme a proč se vlastně scházíme. Přinášejme tedy **sami sebe jako živou, svatou, Bohu milou oběť; to at' je naše pravá bohoslužba**. Amen. Modlitba píseň 482

píseň 399

Slovo poslání: Slyšeli jste, že bylo řečeno otcům: ‚Nezabiješ! Kdo by zabil, bude vydán soudu.‘ Já však vám pravím, že již ten, kdo se hněvá na svého bratra, bude vydán soudu; kdo snižuje svého bratra, bude vydán radě; a kdo svého bratra zatracuje, propadne ohnivému peklu. Přinášíš-li tedy svůj dar na oltář a tam se rozpomeneš, že tvůj bratr má něco proti tobě, nech svůj dar před oltářem a jdi se nejprve smířit se svým bratrem; potom teprve přijď a přines svůj dar. (Matouš 5, 21-24)

Požehnání: Milost Pána Ježíše Krista a láska Boží, dary i přítomnost Ducha svatého, budiž a zůstávej se všemi námi. Amen píseň 406

